

Andrei Dîrlău Irina Bazon

COORDONATORI

NEOMARXISMUL

O ideologie corectă politic

William Lind • Raymond Raehn • Kenneth Cribb, Jr. •
Jamie McDonald • Gerald Atkinson • Roger Kimball •
Linda Kimball • Ioan-Aurel Pop • Ilie Bădescu • Andrei Dîrlău •
Irina Bazon • Dan Puric • Ovidiu Hurduzeu •
Theodor Codreanu • Patrick Deneen • Sorin Lavric •
Claudiu Târziu • Sorin Dumitrescu • Paul Ghițiu •
Bogdan Stanciu • Silvia Radu • Ciprian Voicilă •
Mihai Gheorghiu • Traian Ungureanu • Mihai Neamțu

Traduceri din limba engleză de
ANDREI DÎRLĂU
IRINA BAZON
DRAGOȘ MOLDOVEANU

Colțan
REÎNREGIEREA
Alba Iulia, 2024

Partea I

Titlu original: Political Correctness: A Short History Of An Ideology

Copyright 2004 by Free Congress Foundation

<http://www.freecongress.org/centers/cc/index.aspx>

Lind, William S. (coord.); William; Raehn, Raymond; Cribb, Kenneth;
McDonald, Jamie; Atkinson, Gerald.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Neomarxismul : o ideologie corectă politic / William Lind, Raymond
Raehn, Kenneth Cribb Jr., ... ; coord.: Andrei Dirlău, Irina Bazon ; trad.
din lb. engleză de Andrei Dirlău, Irina Bazon, Dragoș Moldoveanu.
- Alba Iulia : Reîntregirea, 2024
ISBN 978-606-509-612-7

- I. Lind, William
- II. Raehn, Raymond
- III. Cribb, Kenneth Jr.
- IV. Dirlău, Andrei (coord.)
- V. Bazon, Irina (coord.)
- VI. Dirlău, Andrei (trad.)
- VII. Bazon, Irina (trad.)
- VIII. Moldoveanu, Dragoș (trad.)

Cuprins

Prefață la ediția a III-a Corectitudinea politică. Eseu asupra idolatriilor istoricismului.....	11
Acad. Ilie BĂDESCU	
Corectitudinea politică, globalizarea și crizele.....	43
de Acad. Ioan-Aurel POP	
Cuvânt înainte la a II-a ediție (2017) De la „politica corectă” la sufletul cinstit.....	53
Dan PURIC	
Cuvânt înainte la prima ediție (2015).....	57
Claudiu TÂRZIU	

PARTEA I

**„CORECTITUDINEA POLITICĂ”:
SCURTĂ ISTORIE A UNEI IDEOLOGII**

Coordonator: William S. Lind

Introducere.....65

de William S. LIND

Traducere și note de Andrei Dîrlău

Capitolul I**Ce este „Corectitudinea Politică”?**.....67

de William S. LIND

traducere și note de Andrei Dîrlău

Capitolul II**Rădăcinile istorice ale „Corectitudinii Politice”**74

Raymond RAEHN

traducere de Irina Bazon

Capitolul III**Corectitudinea politică în învățământul superior**.....88

de T. Kenneth CRIBB, Jr.

traducere de Dragoș Moldoveanu

Capitolul IV**Corectitudinea politică: Deconstrucția și literatura**.....98

de Jamie McDONALD

traducere și note de Irina Bazon

Capitolul V**Feminismul radical și corectitudinea politică**.....110

Dr. Gerald L. ATKINSON

traducere de Irina Bazon

Capitolul VI**Lecturi suplimentare despre Școala de la Frankfurt**.....122

de William S. LIND

traducere de Andrei Dîrlău

PARTEA a II-a

**FREUDO-MARXISMUL – NOUA UTOPIE.
CORECTITUDINEA POLITICĂ – AVATAR AL
MARXISMULUI CULTURAL****I. Freud-marxismul – noua utopie: șapte studii de caz**

de Andrei DÎRLĂU

Preliminarii

Despre rinoceri, „homofobi” și agende cripto-marxiste139

1. Hollywood: *Copiii NU sunt bine-mersi.*

Cum e înlocuit marxismul cu corectitudinea politică144

2. Strategia Kirk–Pill: „repararea capitală” a Americii hetero.....154

3. Huxley: vizionar sau bine informat?161

4. Lunacek: toleranța represivă. *Mai egali DECÂT alții*

Corectitudinea politică – noua utopie milenaristă165

5. Școala de la Frankfurt: demolarea prin subversiune

Metastazele postmoderne ale Marxismului Cultural174

6. Bertrand Russell: O strategie planetară183

7. Conchita Wurst: o anti–antropologie. De la „Seceră și

Ciocan” la „Scoică și Cârnat”. Acvila comunistă și Phoenixul.....187

ba chiar singurul sistem corect al istoriei. A venit în umbra lui sistemul socialist care și-a declarat corectitudinea universală pe marea scenă a lumii în iureșul maselor revoluționare, forma desăvârșită a ghilotinei mobile. Cine ar fi îndrăznit să conteste corectitudinea sistemului comunist? Niciodată robia conștiinței, a minții umane, n-a fost așa de completă ca în era corectitudinii. Sistemul a devenit un fel de supra-conștiință a omenirii, cu o putere deformatoare uriașă. Marea problemă, agravată ciclic, a deformatoarei sistemice este că nu poate să pună concluzii în raport cu dinamica semi-tainică a realității. Fiindcă, în real, premisele au fost puse de Dumnezeu la creație, și deformatorul nu le cunoaște. *Acesta este motivul pentru care spiritul luciferic, deformativ, a inventat sistemele fără de Dumnezeu, în lăuntruul cărora lucrurile sunt redefinite, scoase din dreptarul lor divin spre a fi definite pe dos.* Cu ajutorul omului adus sub ascultarea sistemului, marele deformativ putea să pună, în fine, și concluzii. Doar că acestea sunt universale false fiindcă enunțul asupra lucrului a fost rupt de premisa lucrului și astfel mintea chemată la corectitudine devine fatalmente eristică. Cugetarea devine sofistică. *Între lucrul creat de Dumnezeu și lucrul definit de sistem se adâncește o ruptură cosmică halucinantă. Ideologia este cea care intervine spre a desăvârși această operație de întoarcere pe dos. Ideologiile, așadar, sunt opera sistemului și nicidecum oglinda realității.* Sistemul este comanda lor, nu realitatea. *Realitatea este deformată de sistem, și tocmai pentru a desăvârși deformarea sistemică în mintea oamenilor sunt inventate ideologiile. Ele nu operează asupra realității, ci asupra minții.* Pe de altă parte, atunci când sistemul moare, ideologia devine inutilă, ineficientă, moare și ea. Eficiența ideologiilor la scară totalitară este atestată în zilele noastre de forma ei universalizată: *Corectitudine politică.* Trăsătura distinctivă a acestei ideologii suprematiste este că a ridicat puterea deformatoare la pragul ei cel mai de sus: deformarea firii, a lucrului firesc. Ținta vechilor ideologii era omul. Ținta corectitudinii politice este chiar Dumnezeu, întreaga realitate ca operă a lui Dumnezeu. Corectitudinea politică este o declarație de război împotriva firii, a lucrului firesc, așa cum l-a creat Dumnezeu. Aceasta este considerată de către W. S. Lind drept „noua ideologie de stat a Americii”. Părerea noastră este că nu America a generat această ideologie, ci *Sistemul prin*

Eseu asupra idolatriilor istoricismului

elitele lui. Care sistem? Sistemul mondial de ciclu postmodern, același, oriunde pe planetă. El nu e mai rău în America decât în Rusia ori în China. America este între țările cele mai afectate de această ideologie. O spune însuși W. S. Lind, coordonatorul cărții „*Corectitudinea politică*”: *scurtă istorie a unei ideologii*:

„Dar ce se întâmplă azi americanilor care admit că există diferențe între grupurile etnice, ori că rolurile sociale tradiționale ale bărbaților și femeilor reflectă firile lor diferite, ori că homosexualitatea este greșită din punct de vedere moral? Dacă sunt figuri publice, ei trebuie să se târască în noroi și să se înjosească cerându-și nesfârșite scuze ipocrite. Dacă sunt studenți la universitate, ei riscă judecări arbitrare în „Camere Înstelate”¹ și posibila exmatriculare. Dacă sunt angajați ale unor corporații private, riscă să-și piardă locul de muncă. Și care a fost crima lor? Că au contrazis noua ideologie de stat a Americii – „Corectitudinea Politică”². („Dar ce anume este exact „Corectitudinea Politică”? Marxiștii folosesc acest termen de cel puțin 80 de ani, ca un sinonim în sens larg pentru „Linia Generală a Partidului”. Se poate spune că Corectitudinea Politică este Linia Generală a Sistemului³. În America astăzi, în mod cert, cine îndrăznește să o contrazică nu poate fi un membru al acestui Sistem.”⁴).

W. S. Lind mărturisește, iată, că această ideologie este „Linia Generală a Sistemului”. Trăsătura de bază a corectitudinii politice, ca a oricărei ideologii, este că *derivă din premisele sistemului, nu din datele realității*. Prin mijlocirea acestei ideologii, mintea este somată și înșelată

¹ În original *star chamber courts*, referire figurată la o veche instanță engleză de apel (sec. XVI–XVII) numită *Camera stellata*, aflată în Palatul Westminster – un tribunal special, fără martori, cu proceduri secrete, metode inchișitoriale și sentințe arbitrare, folosit ca instrument de opresiune și armă politică pentru terorizarea opozanților regimului, prin decizii favorabile regelui și guvernului (http://en.wikipedia.org/wiki/Star_Chamber) (n. trad. Andrei Dirlău).

² W. S. Lind, cap. „Ce este Corectitudinea politică?”, p. 8.

³ „Am tradus prin „Sistem” termenul „*Establishment*” din original – concept specific american, reprezentând într-o exprimare sintetică (tipică pentru aspirația limbii engleze spre concizie) întregul sistem politico-social, legislativ-juridic și instituțional al statului modern” (n. trad. Andrei Dirlău), *ibidem*.

⁴ *Ibidem*.

să se rupă de *firea lucrurilor* (datele realității) și să asculte de „vocea” sistemului. Prin mintea astfel convertită, premisele sistemului triumfă asupra realității somând-o să primească definirea sistemului împotriva evidenței firescului. Să reținem ideile axiale ale demonstrației privitoare la esența idolatră a corectitudinii politice precizând că aceasta din urmă este pragul cel mai de sus al agresiunii mentale pe scara ideologiilor istoriciste. Corectitudinea politică întrunește cumulativ toate atributele distopiene ale oricărei ideologii, de la liberalism la marxism-leninism, troțkism, maoism, progresivism etc. etc.

Din istoria legismului purificator, supra-represiv

Ideologia corectitudinii politice triumfă în lume prin elitele convertite la premisele sistemului (care se vor și denumi după denotația ideologiilor: liberiști, marxști, progresști, leniniști, fasciști, naziști, troțkiști, comuniști, bolșevici, atești etc.). Lucrarea ideologiilor propagată de elitele ideologizate, rupte de popoare pentru a asculta de ideologii și deci pentru a asigura victoria premiselor sistemului, s-a extins treptat spre a atinge marginile planetei. În felul acesta, este întrunit visul malefic al lui Troțki al exportului revoluției bolșevice la scară mondială, din stație în stație, pentru a deveni astfel noua ordine a lumii convertite la premisele și gândirea sistemului.

„În ultimii patruzeci de ani, precizează W. S. Lind, America a fost cucerită de aceeași forță care mai înainte ajunsese la putere în Rusia, China, Germania și Italia. *Acea forță este ideologia* (s.n.IB). Și aici la noi, ca și în alte părți, ideologia a produs daune enorme culturii tradiționale, pe care a ajuns să o domine, fracturând-o pretutindeni și măturând în néant o mare parte a ei. Rusia va avea nevoie de o generație sau mai mult pentru a-și reveni după comunism, asta dacă își va mai putea reveni vreodată. *Ideologia care s-a instaurat în America e cunoscută în mod obișnuit sub numele de „corectitudine politică”. Unii o consideră drept o glumă. Nu e. E mortal de serioasă.* Ea încearcă să altereze virtualmente toate regulile, oficiale și neoficiale, care guvernează relațiile dintre oameni și instituții. Ea vrea să schimbe comportamentul, gândirea, chiar și cuvintele pe care le folosim. Într-o măsură semnificativă, deja a reușit s-o facă. Iar cine

Eseu asupra idolatriilor istoricismului

controlează limbajul, controlează de asemenea și gândirea. Oare mai are azi cineva curaj să folosească cuvântul „doamne” [*ladies*]?

Epoca noastră este epoca triumfului corectitudinii politice ca ideologie și linie de gândire a sistemului. Ideologiile conduc în chip mecanic la dogma corectitudinii. Specificul ideologiilor constă în aceea că „evidențiază corectitudinea lor în toate situațiile” (ibidem).

Forma supremă a corectitudinii este „legismul revoluționar”, adică ideologia represiunii legitime, adusă prin corpul legiuitorilor, în doctrina guvernării pe temeiul extrapolării dreptului represiv la orice speță dacă interesele păturii superpuse sunt afectate. Așa s-au născut *tribunalele revoluționare*, așa s-au născut procurorii și judecătorii iacobini, „puriștii” legismului și ai practicii demonstrative, care fac din ideea „exemplului demonstrativ” criteriu al sentinței, al concluziei judiciare. Metoda legiștilor este deconstrucția: ei deconstruiesc faptele în așa fel încât să poată regăsi în faptele judecate „sensuri” penale, reprobabile, pe temeiul cărora compun dosarul culpei și aplică ghilotina „legii” (căci de lege nu se poate atinge nimeni, conform principiului universal al dreptului care enunță că orice lege adoptată este o lege „corectă”, „legitimă”; ghilotină fiindcă sunt legi cu un coeficient de delictuozitate în temeiul căruia pot „fabrica” infractori la comanda oamenilor sistemului, ai „corecților politic”). În dreptul penal comunist legea inventa prin definițiile ei „vinovații”. O sintagmă ca cea de „dușmani ai ordinii sociale” a adunat după gratii zeci de mii de oameni, care aveau în comun o singură trăsătură: erau *incorecți politic*, adică diferiți de tiparul omului nou, definit de sistem. Corecții politic de azi extind delictuozitatea asupra oricui se încapățânează să adere la definiția firească lucrurilor împotriva definiției sistemului, ba chiar asupra oamenilor trecutului pentru care cer totala lor ștergere din memoria colectivă, eliminarea din cultură, ceea ce e totuna cu reprimarea memoriei spirituale, care nu se poate propaga pe fragmente, ci prin întreg și în deplină libertate. Legea a fost inventată pentru a servi ca filtru pentru memorie și gardian ideologic al conștiinței căreia i se retrage astfel libertatea, darul cel mai de preț al lui Dumnezeu după cel al sufletului, al vieții însăși)⁵. Deformarea prin textul și delic-

⁵ Dacă pentru faptele penale – viol, crimă – lucrurile sunt indubitabile atunci când

tuozitatea legii sunt agravate în albia curentului postmodern al deconstructivismului. Modernitatea se distinge printr-o propensiune maladivă spre deconstrucția realului. Nimic nu scapă acestui impuls deformativ. „Deconstrucția realului s-a aplicat în cinci formule: formula para-religioasă în perioada inchiziției, formula ideologică în perioada terorii iacobine și bolșevice, formula economistă în perioada marxismului economic și formula neopurificatoare în perioada aplicării liniei generale a sistemului”⁶. Toate acestea au o trăsătură comună: sunt idolatre, adică cer omului o credință totală, oarbă, în axiomele sistemului. Deși de formulă diferită, ele sunt toate ideologii, adică vin spre mintea omului în chip de aserțiuni compulsive, asemenea decretelor. *Raționamentul lor tipic este acesta: cine nu gândește ca noi, adică în termenii sistemului, este „incorect” (politic), și sistemul trebuie să-l elimine (și îl va elimina).* În felul acesta se declanșează cel mai teribil război planetar: războiul pentru cucerirea minților (*war for men's mind*, cum îl definește E. Service, cunoscutul sociolog american). În vederile lui Lind, procedeul deconstrucției represive prin ideologia corectitudinii politice își are originea în marxismul cultural.

„Corectitudinea politică” e de fapt Marxism cultural – Marxism tradus din termeni economiei în termenii culturii. Efortul de a traduce marxismul din economie în cultură n-a început odată cu revoltele studențești din anii 1960. El datează cel puțin din anii 1920 și de la scrierile comunistului italian Antonio Gramsci. În 1923, în Germania, un grup de marxiști a întemeiat un institut dedicat acestei traduceri, Institutul pentru Studii Sociale (cunoscut mai târziu ca Școala de la Frankfurt). Unul dintre fondatorii săi, George Lukács, declara că scopul Institutului era să răspundă la întrebarea: „Cine ne va salva de Civilizația

Eseu asupra idolatriilor historicismului

Occidentală?” Școala de la Frankfurt a căpătat o influență profundă în universitățile americane la ani buni după ce mulți din membrii săi de frunte s-au refugiat în Statele Unite în anii 1930 pentru a scăpa de național-socialismul din Germania” (ibidem, pp. 10-11).

„Azi, după ce marxismul economic a murit, marxismul cultural i-a luat locul. Mediul s-a schimbat, dar mesajul e același: o societate a egalitarismului radical impusă cu forța prin puterea statului”, p. 12). Ipoteza lui Lind este că deja ideologia sistemului a fost ridicată la expresia, proprie tuturor epocilor purificatoare (puriste), a legismului de tip oriental (ca sistem de guvernare, legismul a fost experimentat pe deplin în China dinastiei Ming):

„Corectitudinea politică domină azi societatea americană ca un colos. Ea a cucerit ambele partide politice (recentele convenții ale Republicanilor au fost regizate potrivit dictatelor coreografiei ei, în timp ce conservatorilor li s-a arătat ușa) și e aplicată prin forța multor legi și reglementări de stat. Ea controlează aproape total cel mai puternic factor din cultura noastră, industria divertismentului. Ea domină atât învățământul public cât și cel superior: multe campusuri universitare sunt azi niște mici Coree de Nord deghizate sub simbolurile excelenței⁷. Ea a capturat până și clerul multor biserici creștine. Oricine care face parte din Sistem⁸ și se abate de la dictatele sale încetează rapid de a mai face parte din Sistem”⁹ (p. 12).

Întrebarea lui Lind decurge logic din premisa aceasta. E firesc să te întrebi cum e posibilă combaterea corectitudinii politice și recucerirea societății de sub dominația „marxiștilor culturali”, cum îi denumeste

⁷ „În original *ivy*, frunza de iederă ce simbolizează vechimea aristocratică a tradiției universitare de prestigiu” (n. trad. Andrei Dirlău).

⁸ „În original *establishment*, noțiune specific americană desemnând sistemul social-politic, juridic și administrativ în ansamblul său” (n. trad. Andrei Dirlău).

⁹ „Aceste paralele nu sunt de mirare, nici nu sunt o coincidență. Ele există deoarece Corectitudinea politică derivă direct din marxismul clasic și nu e de fapt altceva decât o variantă de marxism. De-a lungul celei mai mari părți a istoriei marxismului, marxiștii culturali au fost excluși din mișcare de către marxiștii clasici, economici, printr-o lectură care îi vedea ca «deviaționiști»” (W. S. Lind, *op. cit.*, p. 12).

fapta a fost probată cu adevărat, în toate celelalte cazuri fapta este îndoielnică, este pe muchie, și cântarul justiției este foarte greu de aplicat.

⁶ „Pentru marxiștii clasici, analiza era economică. Pentru marxiștii culturali, analiza este lingvistică: deconstructivismul. Deconstrucția «dovedește» că orice «text», trecut sau prezent, ilustrează opresiunea negrilor, femeilor, homosexualilor etc., prin aplicarea unei anumite grile de lectură care «găsește» asemenea sensuri în cuvintele textului (indiferent de înțelesul lor real)” (W. S. Lind, p. 12).

Lind, pe care însă îi găsim, sub altă denumire, dar în aceeași tipologie, și înaintea marxismului, iar un sociolog precum A. Comte i-a numit „legiști”, un corpus de puriști ai doctrinei, adică ai liniei generale a sistemului. Reacția la efectele distructive (deconstructive) ale corectitudinii politice este încă slabă și destul de confuză.

„Nu e suficient să criticăm Corectitudinea politică. Ea tolerează un anumit nivel de critică și chiar unul de blajină luare în răs. Ea nu face acest lucru dintr-o toleranță autentică față de punctul de vedere al altora, ci pentru a-și dezarma oponentii și a părea mai puțin amenințătoare decât este. Marxștii culturali nu dețin încă puterea totală și sunt prea iscusiți pentru a apărea totalitari atâta vreme cât încă nu și-au asigurat triumful. Mai curând, cei ce doresc să învingă marxismul cultural trebuie să-l combată frontal. Trebuie să utilizeze cuvinte pe care el le interzice și să refuze să folosească acele cuvinte pe care el vrea să le impună; de reținut de pildă că a spune „sex (masculin/feminin)”¹⁰ e mai bine decât „gen”¹¹. Ei trebuie să proclame de pe acoperișuri realitățile pe care el încearcă să le suprime” (pp. 12-13)¹².

¹⁰ Merită să consemnăm că în formularele de înscriere a datelor noului născut (în unele spitale) a dispărut rubrica „sex”. Aceasta era firească și esențială în vechile formulare. O asemenea aberație derivă din războiul corecțiilor politic pentru care sexul nu este un dat biologic (și deci firesc, natural), ci trebuie să derive din opțiunea ulterioară a copilului, care poate alege să fie băiat sau fată. Războiul împotriva firii a dobândit, iată, o față tragic-absurdă: legea divină a firii (firescului natural) este suspendată în numele voinței arbitrare a insului. Individul este îndrumat să devină soldat al unui război împotriva firii și a scenariului natural așezat de Dumnezeu în natura creației (lucru ori făptură).

¹¹ „Substantivul *gender* din original a căpătat în discursul «corect politic» un sens specializat, ca în sintagma *Gender studies* («Studii de gen»), unde «genul» nu coincide neapărat cu sexul biologic, somatic, ci e mai curând o categorie «fluidă» de ordin psiho-socio-emoțional, respectiv un mod în care individul «se simte» (bărbat, femeie sau alte variante *transgender*, care «transcend» genul)” (n. trad. Andrei Dirlău).

¹² „În prezent Corectitudinea politică prosperă prin faptul că se ascunde sub o deghizare. Prin opoziție curajoasă și prin educația pe care trebuie să o facem (care trebuie să facă parte din orice gest de rezistență) îi putem da jos camuflajul și dezvălui marxismul de dedesubtul decorului de vitrină al «senzitivității», «toleranței» și

Teoria că sub formula corectitudinii politice se ascunde o specie de marxism este interesantă, dar pierde sensul general al fenomenului. În fapt, „corectitudinea politică încearcă să impună tuturor americanilor o uniformitate în gândire și comportament, fiind, prin urmare, totalitară în esență (italice adăugate). Rădăcinile sale pornesc dintr-o versiune de marxism ce își propunea răsturnarea radicală a culturii tradiționale cu scopul de a provoca o revoluție socială.”¹³ Rădăcina istorică poate fi circumscrisă unei „versiuni de marxism”, dar esența legică a ideologiei „corecțiilor” este deasupra timpului circumstanțial. Ea derivă din voia luciferică de a răsturna scenariul creației, în parte și la scara întregului univers. Corectitudinea politică a funcționat ori de câte ori sistemul și-a elaborat o linie generală de gândire pe care a folosit-o mai apoi conversionist, adică pentru a converti populațiile la „adevărul” său. În acest sens, în epoca modernă, corectitudinea politică începe odată cu ridicarea *naturalismului metodologic* la rang de teorie dominantă, de linie generală de gândire a noului sistem civilizațional, bazat pe moduri de organizare și de cunoaștere în afara ordinii proniatoare, moduri împotrivoare față de cunoașterea lui Dumnezeu, Cel a toate cunoscător. Secolul al XX-lea stă sub semnul expansiunii acestei specii de corectitudine politică (cu rădăcini recente în marxism, fiindcă rădăcinile din stratul mai adânc au o sorginte metafizică și coboară în teodiceea răului). Pentru lămuriri suplimentare se cuvine să invocăm analiza ideoistorică a lui Raehn¹⁴.

În câmpul analizei sale, Raehn are profunzime și adevăr fiindcă mutarea centrului analizei dinspre *substructura economică* spre *suprastructura culturală* a fost una dintre căile edificării noului discurs al sistemului când sistemul părea înfrânt. Teoria lui Gramsci a „hegemoniei culturale ca instrument al dominației de clasă” a devenit nucleul de gândire al noilor internaționale prin care începea *istoria propagării planetare a corectitudinii politice în era globalizării*. Teza modernștilor, a luptei împotriva culturii tradiționale ca dimensiune și instrument al

«multiculturalismului»” (W. S. Lind, p. 13).

¹³ Raymond V. Raehn, cap. „Rădăcinile istorice ale Corectitudinii politice”, în *op. cit.*, p. 14.

¹⁴ Ibidem.